

# Cartea lui Daniel - Numărul o sută nouăzeci și șapte

*Desfășurarea profetică: A doua adunare a lui Hristos și rolul escatologic al Islamului în narațiunea Apocalipsei*

Jeff Pippenger

2024-04-29

Identificăm acum că unul dintre evenimentele reprezentate de Cele Șapte Tunete este lucrarea lui Hristos de a-Și aduna poporul a doua oară, lucrare pe care a început să o desfășoare în iulie 2023. Istoria millerită identifică faptul că această lucrare se împlinește având războiul Islamului drept fundal al mesajului.

Mesajul este Descoperirea lui Isus Hristos, care este dezpecetluită chiar înainte ca timpul de har să se încheie, dar acel mesaj este purtat de (așezat în contextul) mesajul Celui de-al Treilea Vai. Chiar în vremea când Domnul Își întindea mâna a doua oară, în 1849, Sora White comenta asupra zguduirii națiunilor mâniate, care este un simbol al Islamului.

La 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune despre clătinarea puterilor cerurilor. Am văzut că, atunci când Domnul a spus „cerul”, dând semnele consemnate de Matei, Marcu și Luca, El a avut în vedere cerul, iar când a spus „pământ”, a avut în vedere pământul. Puterile cerurilor sunt soarele, luna și stelele. Ele stăpânesc în ceruri. Puterile pământului sunt acelea care stăpânesc pe pământ. Puterile cerurilor vor fi clătinate la glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi clintite din locurile lor. Nu vor trece, ci vor fi clătinate de glasul lui Dumnezeu.

Nori întunecați, grei, s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Atmosfera s-a despărțit și s-a tras înapoi; apoi am putut privi în sus prin spațiul deschis din Orion, de unde a venit glasul lui Dumnezeu. Cetatea Sfântă va coborî prin acel spațiu deschis. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se succed în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foametea și molima sunt cele dintâi care zguduie puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, și acest pământ de asemenea. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerului, ci este zguduirea neamurilor mâniate. Scrieri timpurii, 41.

Istoricii confirmă că în 1848 neamurile Europei erau zguduite de acțiunile armatelor islamului, căci, în mod profetic, ele sunt simbolizate drept puterea care înfurie neamurile. În prima mărturie a faptului că Domnul Își întinde mâna a doua oară, în istoria anilor 1840–1844, mesajul Strigătului de la miezul nopții a sosit la adunarea de tabără de la Exeter. De acolo și până la 22 octombrie 1844, mesajul a măturat coasta de est a Statelor Unite ca un val de maree. Mișcarea aceea fusese prefigurată de intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, iar în Ierusalim pe Hristos L-a purtat un asin.

Mesajul Strigătului de la Miezul Noptii reprezintă întregul mesaj profetic al Apocalipsei lui Isus Hristos, dar acea Apocalipsă este plasată în contextul islamului celui de-al treilea «Vai», care mânia neamurile, căci islamul este cel care poartă mesajul care este Apocalipsa lui Isus Hristos. Isus este Leul din seminția lui Iuda și este legat de mesajul «asinului».

Iuda, tu ești acela pe care frații tăi îl vor lăuda; mâna ta va fi pe grumazul vrăjmașilor tăi; fiii tatălui tău se vor pleca înaintea ta. Iuda este un pui de leu; de la pradă, fiul meu, te-ai suit; s-a aplecat, s-a culcat ca un leu și ca un leu bătrân; cine îl va trezi? Toiagul de domnie nu se va depărta de la Iuda, nici dătătorul de lege dintre picioarele lui, până va veni Șilo; și la el va fi adunarea popoarelor. Legându-și mânzul de viță și mânzul asinei sale de vița aleasă, și-a spălat hainele în vin și veșmintele în sângele strugurilor. Ochii lui vor fi roșii de la vin, și dinții lui albi de la lapte. Geneza 49:8-12.

Prin Iuda se împlinesc „adunarea poporului”. Hristos, ca Iuda, este de asemenea „Vița” și „vița aleasă”, legată de „mânzul măgăriței”. „Veșmintele” Lui sunt spălate în „vin”, care era „sângele strugurilor”. Hristos a început să-Și verse sângele în Ghetsimani, când a transpirat sânge, iar Ghetsimani înseamnă „presa de măslină”. De la Ghetsimani până la cruce, El Și-a vărsat scumpul Său sânge pentru a-i aduna pe toți oamenii la Sine.

Acum este judecata acestei lumi: acum va fi aruncat afară stăpânitorul acestei lumi. Iar Eu, dacă voi fi înălțat de pe pământ, îi voi atrage pe toți oamenii la Mine. Aceasta a spus, arătând cu ce fel de moarte avea să moară. Ioan 12:31-33.

Lucrarea lui Hristos de a-i atrage pe toți oamenii la Sine este un proces în două etape, căci El mai întâi îi adună pe "izgoniții lui Israel", iar apoi îi folosește ca un stindard pentru a-Și atrage cealaltă turmă.

Eu sunt Păstorul cel bun și Îmi cunosc oile, iar ale Mele Mă cunosc pe Mine. Așa cum Tatăl Mă cunoaște, tot astfel și Eu Îl cunosc pe Tatăl; și Îmi dau viața pentru oi. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc, iar ele Îmi vor auzi glasul; și va fi un singur staul și un singur Păstor. Ioan 10:14-16.

Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt "oile" care Îl cunosc. "Alte oi" sunt oile din turma Sa, care ies din Babilon când văd și aud stindardul. Înainte de a-Și înălța stindardul Său, și anume oile Sale, El mai întâi îi adună pentru a doua oară. Acea linie a istoriei sacre se aliniează cu versetele treisprezece până la cincisprezece din Daniel, capitolul unsprezece, și, prin urmare, este aliniată cu istoria ascunsă a versetului patruzeci. Ea reprezintă linia cornului protestant adevărat, care se desfășoară în cadrul istoriei cornului protestant apostat, al cornului republican apostat și al sosirii desfrânatei din Tir, chiar înaintea legii duminicale din versetul patruzeci și unu. Linia cornului protestant adevărat reprezintă atât istoria, cât și solia în cadrul căreia cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți.

„Cei izgoniți ai lui Israel” reprezintă o linie în contrast cu „adunarea batjocoritorilor”, așa cum o identifică Ieremia, sau cu „sinagoga Satanei”, așa cum o identifică Ioan în Apocalipsa, capitolele doi și trei, unde sunt adresate bisericile din Smirna și Filadelfia. Cei din Filadelfia reprezintă „cei o sută patruzeci și patru de mii” din capitolul șapte al Apocalipsei, iar cei din Smirna sunt „marea

mulțime” din același capitol, care nu poate fi numărată. Cele două clase de răscumpărați din zilele de pe urmă se află în conflict cu cei care mint și care sunt din sinagoga Satanei și pretind că sunt poporul lui Dumnezeu, căci spun că sunt iudei.

Linia cornului protestant adevărat constă în controversa care există între ei și fostul popor al legământului, care atunci este trecut cu vederea. În aceeași istorie, credincioșii sunt de asemenea în controversă cu linia protestantismului apostat și a catolicismului. Acele trei entități religioase reprezintă balaurul, fiara și prorocul mincinos la nivel micro, în cadrul liniei cornului protestant adevărat.

Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, asemenea lui Iuda, ne vor trăda catolicilor, pentru a obține influența acestora împotriva adevărului. Sfinții, atunci, vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; însă bisericile și adventiștii nominali care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne-au urât din pricina Sabatului, fiindcă nu l-au putut respinge) îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe aceia care nesocotesc instituțiile poporului; adică păzesc Sabatul și nesocotesc Duminica. Spalding și Magan, 1, 2.

Am abordat deja acest pasaj și, procedând astfel, am constatat că expresia „biserică nominală” și expresia „adventist nominal” aveau un sens și o aplicare diferite în vremea când Sora White a scris aceste cuvinte. Totuși, profeții au vorbit mai mult pentru zilele din urmă decât pentru propria lor epocă, astfel că, în acest pasaj, biserica nominală din zilele din urmă ar fi protestantismul apostat. Termenul „nominal” înseamnă „numai cu numele”.

Așa-numita biserică protestantă a încetat să mai protesteze împotriva Romei în 1844, când s-a răzvrătit împotriva intrării, prin credință, în Locul Preasfânt, unde ar fi putut recunoaște că Sabatul zilei a șaptea este ziua corectă de închinare. În schimb, a păstrat închinarea la soare, care este semnul catolicismului. Este imposibil să „protestezi” împotriva Romei, ceea ce constituie singura definiție a cuvântului „protestant”, dacă i-ai acceptat simbolul autorității, pe care Biserica Romei l-a identificat în mod repetat drept autoritatea ei de a schimba ziua de închinare în Biblie de la Sabatul zilei a șaptea la duminică.

"Adventiștii nominali" sunt aceia care mărturisesc că sunt Adventiști de Ziua a Șaptea, dar sunt de asemenea identificați cu Iuda, care este simbolul unui ucenic ce și-a trădat mărturisirea credinței sale. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nominală va urî pe "sfinți", iar acei sfinți "vor" atunci "fi un popor obscur". Ei îi urăsc pe sfinții obscuri, "din pricina Sabatului", adevăr pe care nu-l pot "combate". Adevărul despre Sabat din istoria soarei White a fost Sabatul zilei a șaptea, dar el tipifică adevărul despre Sabat din zilele de pe urmă, care nu poate fi combătut, și acesta este doctrina care a fost întâi respinsă de adventismul de Ziua a Șaptea laodicean în răzvrătirea lor din 1863. Acea doctrină a fost primul adevăr fundamental descoperit de William Miller, și ea reprezintă adevărurile fundamentale ale adventismului în care adventiștii nominali refuză să umble, așa cum sunt reprezentate de cărările vechi ale lui Ieremia. Acel adevăr despre Sabat este "cele șapte vremi" din Leviticul douăzeci și șase.

Linia adevăratului protestantism, alcătuită din Filadelfia și Smirna, este trădată de cei reprezentați prin Iuda. Iuda a încheiat un legământ să-L trădeze pe Isus de trei ori, identificând astfel o trădare

progresivă care a precedat și s-a încheiat la cruce. Versetul șaisprezece din Daniel unsprezece reprezintă legea duminicală, care a fost tipificată de cruce. Prin urmare, în versetele care duc la legea duminicală din versetul șaisprezece, care este și legea duminicală din versetul patruzeci și unu, o trădare în trei etape este abătută asupra sfinților din zilele de pe urmă. Trădarea are loc în perioada când Domnul Își adună pentru a doua oară stindardul Său al zilelor de pe urmă.

Și în ziua aceea va fi o rădăcină a lui Iesei, care va sta ca un steag al poporului; la El vor căuta neamurile, și odihna Lui va fi slăvită. Și va fi în ziua aceea că Domnul Își va întinde din nou mâna, a doua oară, ca să-și dobândească înapoi rămășița poporului Său, cea rămasă, din Asiria, din Egipt, din Patros, din Cuș, din Elam, din Șinar, din Hamat și din insulele mării. Și va ridica un steag pentru neamuri, și va strânge pe izgoniții lui Israel, și-i va aduna laolaltă pe cei risipiți ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Și pizma lui Efraim va înceta, și vrăjmașii lui Iuda vor fi nimiciți: Efraim nu va mai pizma pe Iuda, și Iuda nu-l va mai asupri pe Efraim. Ci vor zbura pe umerii Filistenilor spre apus; împreună îi vor jefui pe fiii Răsăritului; își vor întinde mâna asupra Edomului și Moabului, iar fiii lui Amon li se vor supune. Isaia 11:10-14.

Isaia identifică cadrul istoric al acestui pasaj în versetul zece, prin expresia „în ziua aceea”. Acea „zi” este, așadar, identificată în versetele care au precedat versetul zece. Când urmărim înapoi această narațiune profetică particulară până la o trimitere care ne permite să identificăm când este „ziua aceea”, ajungem la versetul întâi al capitolului zece.

Vai de cei ce dau hotărâri nedrepte și de cei ce scriu asuprirea pe care au rânduit-o. Isaia 10:1.

Sora White identifică „decretul nelegiuit” al acestui verset drept legea duminicală iminentă:

A fost instaurat un sabbat idolatru, așa cum chipul de aur a fost înălțat în câmpia Dura. Și, după cum Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a emis un decret ca toți cei care nu se vor pleca și nu se vor închina acestui chip să fie uciși, tot astfel va fi dată o proclamație că toți cei care nu vor cinsti instituția duminicală vor fi pedepsiți cu închisoare și cu moartea. Astfel, Sabbatul Domnului este călcat în picioare. Dar Domnul a declarat: „Vai de cei ce dau hotărâri nelegiuite și de cei ce scriu asuprirea pe care au prescis-o” [Isaiah 10:1]. [Zephaniah 1:14-18] Manuscript Releases, volumul 14, 92.

Contextul în care Domnul Își adună poporul pentru a doua oară se încadrează în istoria crizei iminente a legii duminicale, căci în versetul doisprezece al capitolului zece, Isaia vorbește despre Domnul încheind o lucrare în mijlocul poporului Său, înainte ca El să aducă Judecata Sa Executivă odată cu decretul nelegiuit, care este legea duminicală.

De aceea, când Domnul Își va săvârși toată lucrarea Sa asupra muntelui Sionului și asupra Ierusalimului, voi pedepsi rodul inimii trufașe a împăratului Asiriei și slava privirilor lui semețe. Isaia 10:12.

„Lucrarea asupra Sionului și asupra Ierusalimului”, pe care Domnul o „săvârșește” înainte ca pedeapsa asupra papalității să înceapă odată cu legea duminicală, este pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. În Ezechiel, capitolul nouă, omul cu călimara de scriitor străbate Ierusalimul, punând un semn asupra celor „care suspină și gem pentru urâciunile săvârșite în țară”

și în biserică. Acea lucrare include procesul prin care Domnul îi adună a doua oară pe izgoniții lui Israel. El îi strânge din cele patru colțuri ale pământului, iar „cele patru colțuri ale pământului” sunt reprezentate de opt regiuni geografice. Opt este simbolul procesului de încercare a chipului fiarei, identificând, astfel, faptul că strângerea finală a celor care aveau să fie stindard are loc în perioada în care proba chipului fiarei este dusă la îndeplinire pe pământ.

Unitatea reprezentată de "Efraim" "nepizmuidu-l pe Iuda, iar Iuda" "neasuprindu-l pe Efraim," are loc atunci când potrivnicii lui Iuda sunt stârpiți. În mod profetic, fostul popor al legământului, reprezentat de Iuda, sau de sinagoga Satanei, sau de adunarea batjocoritorilor, sau de protestanții din istoria millerită, sau de evreii din istoria lui Hristos, este "tăiat" la întâia dezamăgire. Când Ieremia reprezintă chiar acea istorie, el a fost instruit că nu se va putea întoarce niciodată la adunarea batjocoritorilor, deși ei se puteau întoarce la el dacă alegeau să se pocăiască.

Începând cu 18 iulie 2020 și până la legea duminicală, Domnul Își adună pentru a doua oară poporul Său din timpul sfârșitului. Îi adună din toată lumea, într-o perioadă în care El Își încheie întreaga Sa lucrare cu privire la Iuda și Ierusalim. În acel timp al pecetluirii, poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului va rămâne în obscuritate, dar totuși va fi confruntat de o alianță întreită care se împotrivesc lucrării lor.

Catolicismul este fiara din tripla alianță, iar una dintre ficele ei este clasa pe care Sora White o identifică drept biserica nominală. Ele reprezintă prorocul mincinos. Adventiștii laodiceeni nominali, reprezentați de Iuda, sunt balaurul în această reprezentare. Răzvrătirea din 1863 a fost tipificată de răzvrătirea vechiului Israel la primul Cadeș, când au ales să respingă solia lui Iosua și Caleb și să se întoarcă în Egipt. Egiptul este un simbol al balaurului.

Fiule al omului, îndreaptă-ți fața împotriva lui Faraon, regele Egiptului, și procește împotriva lui și împotriva întregului Egipt: Vorbește și zi: Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva ta, Faraon, regele Egiptului, balaurul cel mare care zace în mijlocul râurilor sale, care a zis: Râul meu este al meu și mi l-am făcut eu însumi. Iezechiel 29:2, 3.

Răzvrătirea de la Cadeș a reprezentat a zecea probă într-un proces de încercare care a dus la respingerea și moartea poporului ales care fusese scos din Egipt și a prefigurat proba finală a unui proces de încercare care a fost adus asupra adventismului millerit filadelfian la 22 octombrie 1844 și care s-a încheiat cu răzvrătirea din 1863. La chiar sfârșitul istoriei Israelului antic, iudeii "au strigat: 'Ia-L, ia-L, răstignește-L'. Pilat le-a zis: 'Să răstignesc pe Împăratul vostru?' Preoții cei mai de seamă au răspuns: 'N-avem alt împărat decât Cezarul.'" În prima răzvrătire și în ultima răzvrătire, fostul popor al legământului a ales să-și recunoască drept împărat un simbol al balaurului (Egiptul și Roma păgână).

La 18 iulie 2020, „potrivnicii lui Iuda” au fost tăiați afară, iar templul celor o sută patruzeci și patru de mii a fost așezat. Tot ce mai rămânea era ca templul să fie curățit, înainte ca Solul Legământului să vină deodată la templul Său. Templul din istoria millerită a fost ridicat în patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844. La prima dezamăgire din 19 aprilie 1844, protestanții au fost tăiați afară și au devenit parte din sinagoga Satanei, adunarea batjocoritorilor, o fiică a Romei. Din acel moment până la 22 octombrie 1844 a avut loc un proces de curățire, înainte ca cei credincioși să-L urmeze

pe Hristos în Locul Preasfânt, pentru ca El să împlinească lucrarea unirii dumnezeirii Sale cu umanitatea lor.

Istoria adevăratului corn protestant — corn care este strâns laolaltă a doua oară chiar înaintea decretului nelegiuit, pentru a fi stindardul de care Se folosește Dumnezeu ca să-Și cheme cealaltă turmă afară din Babilon — are loc în aceeași perioadă în care coarnele republican și protestant, apostate, se unesc, săvârșind curvie spirituală, devenind astfel un singur trup, sau un singur templu, care este chipul fiarei. Templul lui Dumnezeu formează în același timp chipul lui Hristos.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Cuvântul care a venit la Ieremia de la Domnul, zicând: Stai în poarta casei Domnului și vestește acolo acest cuvânt și spune: Ascultați cuvântul Domnului, voi toți ai lui Iuda care intrați pe aceste porți ca să vă închinați Domnului. Așa zice Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: Îndreptați-vă căile și faptele, și vă voi face să locuiți în locul acesta. Nu vă încredeți în cuvinte mincinoase, zicând: Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului sunt acestea. Căci dacă vă veți îndrepta cu adevărat căile și faptele; dacă veți face cu adevărat judecată între om și aproapele său; dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, și nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta, și nu veți umbla după alți dumnezei spre pieirea voastră, atunci vă voi face să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, în veci de veci. Iată, vă încredeți în cuvinte mincinoase, care nu folosesc la nimic. Furați oare, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, ardeți tămâie lui Baal și umblați după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți; și apoi veniți și stați înaintea Mea în casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, și ziceți: Suntem izbăviți ca să săvârșim toate aceste urâciuni? Oare a ajuns casa aceasta, peste care este chemat Numele Meu, în ochii voștri o peșteră de tâlhari? Iată, Eu însumi am văzut, zice Domnul.

Dar mergeți acum la locul Meu care era la Șilo, unde Mi-am așezat Numele întâia oară, și vedeți ce i-am făcut din pricina răutății poporului Meu Israel. Iar acum, fiindcă ați făcut toate aceste lucrări, zice Domnul, și v-am vorbit, sculându-Mă dis-de-diminează și vorbind, dar n-ați ascultat; și v-am chemat, dar n-ați răspuns; de aceea voi face casei acesteia, care se cheamă după Numele Meu, în care vă încredeți, și locului pe care vi l-am dat vouă și părinților voștri, așa cum am făcut cu Șilo. Și vă voi lepăda dinaintea Feței Mele, precum i-am lepădat pe toți frații voștri, chiar toată sămânța lui Efraim. De aceea, nu te ruga pentru poporul acesta, nici nu înălța strigăt sau rugăciune pentru ei, nici nu mijloci la Mine; căci nu te voi asculta. Nu vezi tu ce fac ei în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului? Ieremia 7:1-17.